

SENTÈNCIA de 18 de març de 2004

Interpretació dels contractes

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Antoni BRUGUERA MANTÉ i M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- En els autes enregistrats amb el núm. B-972-3/03, tramitats pel procediment de mínima quantia seguit pel Sr. Armando C.M. contra el Sr. Carlos Duarte M.G., en data 10 de setembre passat l'Hble. Batlle, actuant en Tribunal Unipersonal, va dictar una Sentència en la qual va decidir:

"que estimant íntegrament la demanda formulada pel Sr. Armando C.M., ha de condemnar i condemna al Sr. Carlos Duarte M.G. al pagament a aquell de la quantitat de vuit cents euros (800 Euros), imposant al defenent les costes processals causades així com els honoraris de procurador de l'agent de conformitat amb el darrer considerant de la present resolució".

II.- Disconforme el Sr. Carlos Duarte M.G. amb la Sentència anterior, va interposar contra ella aquest recurs d'apel·lació el qual ha estat tramitat d'acord amb la llei.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Antoni BRUGUERA MANTÉ.

FONAMENTS DE DRET

I.- El recurrent torna a insistir en aquesta segona instància en allò que ja havia al·legat a la primera: que el document acompanyat per l'agent a la demanda no es un rebut; que tal document "és molt clar i no dóna lloc a interpretació diferent a la literal".

II.- Un cop examinat el document, aquesta Sala ha de confirmar plenament la resposta que va donar la

Sentència apel·lada en manifestar que per sobre de les paraules cal atendre el sentit del document; ja que com diu el Corpus canònic, "*per a ben interpretar no s'ha d'atendre a les paraules sinó a llur sentit*" (Llibre V, títol XL, Cap. VIII); perquè com també assenyala la Regla de Dret XLV de les Decretals (Llibre V) "*inspicimus in obscuris quod est verosimilius, vel quod plerumque fieri consuevit*" ("en les coses obscures s'ha d'atendre que fou fet allò que és més verossímil, o que és costum fer en avinenteses semblants") com igualment prescriu la llei 21 del títol 7, llibre 34 del Digest ("*ubi est verborum ambiguitas, valet, quod acti est,...*"); i, en el cas, els litigants van signar aquell document en el qual es diu que l'ara recurrent havia demanat a l'agent un préstec de 800 Euros per poder fer efectiu el pagament d'uns mobles; que l'agent (patró del defenent) no li descomptaria el préstec del sou, però que el tenia de tornar quan li fos possible; termes i expressions que no deixen dubte tant de la realitat del préstec com de la seva efectivitat; ja que seria inversemblant la mateixa confecció del document i la seva signatura posterior si el préstec no hagués tingut realitat; per la qual cosa, en aplicació de les normes esmentades suara, escau rebutjar l'apel·lació i confirmar la Sentència apel·lada.

III.- La desestimació del recurs comportarà la imposició de les costes al recurrent, incloent-hi els honoraris de la procuradora de l'altra part.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR aquest recurs d'apel·lació; CONFIRMAR la sentència apel·lada i IMPOSAR a l'apel·lant les costes del recurs amb inclusió dels honoraris de la procuradora de l'altra part.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-